

Chương 5

Robert và Lily đi theo Malkin xuyên qua vỏ nhà bị cháy rụi của Cửa hiệu Đồng hồ của nhà Townsend. Con cáo nhảy chân sáo điệu đà dẫn đầu cả bọn đi dọc lối vào sảnh, để lại những dấu chân nhỏ xíu trên lớp bụi phủ.

Robert nín thở khi cùng Lily đi vòng bên dưới một cái trần đồ nát mà chắc hẳn trước đây là một cái xà nhà. Nhìn nơi nào cậu cũng thấy những dấu vết của ngọn lửa từng bùng cháy dữ dội khắp căn nhà sáu tháng về trước: Những bức tường lem nhem với lớp sơn lấm chấm mốc và sần sùi như một làn da gớm guốc, cùng một lớp thạch cao đã bong ra để lộ những con tiện bằng gỗ, trông như những chiếc xương sườn.

Nhìn như thế ngôi nhà của cậu đã bị tàn phá bởi một con quái thú rực lửa.

Nhìn vào bên trong xưởng, ruột gan Robert nôn nao trước khung cảnh chiếc tủ nát bấy mà cậu đã cùng Lily đẩy đến chắn ngưỡng cửa để cố ngăn cản cuộc tấn công của gã Roach và Mould. Cậu cố không nghĩ về những điều đã xảy ra trong căn phòng đó vào cái đêm hỏa hoạn, nhưng lại không thể. Không khí đậm đặc hơi ẩm và nỗi buồn thấm thía; những ký ức cay đắng.

Qua bộ khung xương còn trơ lại của cái tủ, Robert thoáng nhìn thấy cái khung cong đã cháy thành than của chiếc bàn gia công của ba. Những dụng

cụ treo trên tường méo mó đến mức khó có thể nhận ra được - tro trắng và kim loại vặn xoắn lại là tất cả những gì còn lại của chúng.

“Nhìn kìa.” Lily chỉ vào khuôn viên của khoảng trống nơi một cái tua vít đã bị tháo khỏi móc treo. Lớp bột hóng ở nền nhà bên dưới lưu lại dấu vết còn mới. “Bạn nghĩ nó có nghĩa gì?”

“Tôi không biết.” Robert trả lời giọng khàn khàn. “Nhưng tôi không thích đi đâu ấy. Ai đó đã vỡ vết căn phòng này.”

Họ cúi mình đi qua ngưỡng cửa và bước xuống hành lang trước đây từng dẫn ra ngoài cửa hiệu đồng hồ. Những chiếc tủ nhồi nhét ngăn kéo vỡ nát nằm chông chênh khắp mọi chỗ. Ngăn kéo để tiêng nặng bằng sắt nghiêng ra khỏi quây, nhưng những thứ khác thì vẫn ổn. Nực cười làm sao, một vài thứ sau vụ hỏa hoạn vẫn không hề hấn gì, trong khi những thứ khác thì lại hóa thành tro bụi.

“Căn phòng này cũng đã bị lục lọi, nhìn dáng vẻ của mọi thứ là biết.” Lily khom mình xuống kiểm tra một loạt dấu chân rải rác còn mới, và rồi nó cứng người khi cả bọn nghe thấy tiếng cọt kẹt nho nhỏ từ tầng trên.

“Đó là gì vậy?” Robert hỏi.

“Tôi nói rồi - nhà cũ ấy mà.” Malkin hướng mũi chỉ lên trần nhà. “Còn nhồi nhét chứng cứ của người khách của cậu ở tầng hai. Nếu hai cậu đi cùng tôi, tôi sẽ chỉ cho.”

Cả ba cùng quay lại sảnh và nhìn lên cầu thang. Chiếc cầu thang đang trong tình trạng tồi tệ - những lan can mòn đi thành các mẫu cụt ngắn mảnh khảnh và ván đứng giữa các bậc cầu thang thì đen sì.

“Liệu có quá nguy hiểm khi trèo lên những bậc thang ấy không?” Lily hỏi.

“Đi sát vào bên cạnh ấy.” Malkin khuyên. “Chỗ đó gỗ sẽ chắc hơn.”

Con cáo nhón chân đi đằng trước, từng bước men theo cầu thang.

Robert và Lily thận trọng bước theo đằng sau.

Những nhịp tim đập dội vào tai Lily, lòng bùng như âm thanh của một chiếc đồng hồ đeo tay bị lên cót quá đà. Con bé nắm chặt hòn đá có hóa thạch vỏ ốc trong túi áo và cái hình thù lạnh lẽo ấy tì vào lòng bàn tay khiến nó bình tĩnh lại.

Robert ho. Có thứ gì đó khô ngứa ở cuối cổ họng cậu. Nơi này - Robert có thể nhận ra vị thân quen của nó trong từng hơi thở.

Sàn nhà phía trên hành lang cầu thang bị thủng lỗ chỗ với những cái lỗ cháy sém. Cần thận đi vòng qua những cái lỗ ấy, cả bọn chú ý chỉ đi theo những rãnh nhà chính là những nơi vẫn còn gồ ghề như nguyên vẹn. Họ đi qua căn bếp đồ nát, nơi Robert đã qua bao ngày tháng cùng ăn với ba, rồi tiếp đến là phòng ngủ cũ đen ngòm của Robert, và cuối cùng, họ bước vào nơi đã từng là chỗ ngủ của ông Thaddeus.

Vài dải trắng sáng rời rạc lọt qua lỗ mở trên mái nhà, rọi soi một khung giường bằng sắt đã gãy nát đang bập bênh ở mép một nhóm các tấm ván lỏng lẻo chĩa ra từ hố sâu lởm chởm. Ở góc đằng xa, bên cạnh bức tường bao quanh lò sưởi là một chõng những mảnh vải vụn đã hóa thành than nằm chất đống trên một trong vài “hòn đảo” còn lại của sàn nhà.

Căn phòng hầu như đã bị hủy hoại hoàn toàn. Thứ duy nhất không hề suy suyền là lò sưởi bằng gang.

Robert nhớ rằng, kể cả vào mùa đông, ba cũng chưa bao giờ nhóm lửa cho mình dùng. Ông thích tiết kiệm than trong nhà để dành cho khu bếp hay là để cho con trai mình đốt than sưởi trong phòng của nó - ông đã luôn

rộng lượng như thế, luôn chăm chú cho những nhu cầu của người khác hơn là bản thân mình.

Mắt Robert nhòe nước - có lẽ là do bụi? Cậu quệt một bàn tay ngang mặt. “Đi thôi.” Cậu nói. “Chẳng có gì cho người ta muốn lấy ở đây đâu.”

“Chờ chút.” Lily đáp.

“Gì cơ?”

“Đống giẻ kia vừa mới chuyển động.”

Malkin căng thẳng, dựng đứng hai tai lên. “Có lẽ là một con chuột.”

“Tôi nghĩ là nó lớn hơn thế.” Lily nói.

Con cáo khịt mũi rõ to. “Ừ thì một con chuột to.”

Robert giơ cây nến của cậu ra và nhón chân bước theo thanh rãnh cong còn sót lại nằm chính giữa sàn nhà, chăm chú nhìn vào chõng vải rách.

“Tôi không nhìn thấy gì cả... Ồ...”

Lúc này Robert đang nhìn vào lò sưởi, có thứ gì đó rất kỳ cục ở đó. Chiếc vỉ lò nhỏ và nền lò sưởi bằng đá nhìn sạch sẽ một cách vô lý khi so sánh với những thứ khác, cứ như là nó đã được phủ bụi vậy. Robert rón rén bước tới mảng sàn còn nguyên vẹn và hơ cây nến soi từ dưới khung vòm của lò sưởi.

“Lạ thật.” Robert nói. “Phía sau lò sưởi bị đẩy sang một bên để thông ra ống khói. Còn đây là chiếc tua vít bị mất ở xưởng, nó đang để trên vỉ lò sưởi...”

“Nó ở đấy để làm gì nhỉ?” Lily nhón chân đi dọc thanh rãnh cháy sém để tới chỗ Robert.

Robert khom mình xuống, tì một bên tay vào tấm bọc sắt xung quanh và ngả người vào ghế hơn. Chiếc tua vít phủ đầy bụi. “Sao lại thế nhỉ?” Cậu nói. “Cứ như thể ai đó đã chọc ngoáy xung quanh cái ống khói vậy.”

Robert đẩy tấm ốp phía sau lò sưởi. Một cơn bão bụi mù xộc ra, rơi thành dòng xuống ngọn nến làm lửa suýt nữa thì tắt ngúm. Cậu cúi rạp về phía trước, vươn xa nhất có thể, tới khi có thể nhìn thẳng lên được cái ống khói. “Có gì đó bị kẹt ở đây, tôi cần thêm ánh sáng để lôi được nó ra.”

Lily tiến lại gần hơn, băng qua mặt sàn ộp ộp. Chiếc đèn trong tay con bé mờ dần đi, nhưng nó vẫn đặt đèn cạnh vai Robert để cậu nhìn được.

Malkin cũng tới nhập bọn trên những tấm ván gỗ. Sau đó con cáo bắt đầu lon ton chạy tới đông vãi vụn, gặm gù và thúc mũi vào đó. Lily thì là con bé lại nhìn thấy đông vãi giật một cú nữa.

“Rob...ert!” Lily thì thầm bằng giọng nói nghèn nghẹn.

“Hả? Gì đấy?” Robert vẫn đang mãi chọc ngoáy cái ống khói. Cả thân mình cậu nép vào một bên, hất cái bóng kinh dị về phía căn phòng.

Malkin dựng đứng hết lông gáy lên và nhe răng ra, độp vào đông giẻ.

Cuối cùng, Robert cũng quay lại.

Đông giẻ nhấp nhੌm trੌi lên. Mỗi giây trôi qua, nó càng lúc càng cao hơn và giống hình người hơn. Những áo, quần và mảnh vải trượt xuống từ vai của người đó, rồi đột ngột, tất cả chỉ còn lại một người đàn ông đang cuộn mình trong một chiếc chăn len dơ bẩn. Phía dưới mũ trùm đầu, gương mặt không được cạo râu của ông ta đầy bùn đọng bánh lại và một vết sẹo trắng dài chạy dọc xương bên má phải của ông ta.

Malkin bất thành linh nhào tới ông ta. Nhưng người đàn ông rách rưới kia đã nhanh nhẹn tránh đi và hướng về phía Robert.

Robert lồm cồm bò ngược về phía sau, thả rơi cả cây nến của mình. Lửa tắt phụt và rồi người đàn ông đó tóm lấy cổ họng cậu.

Những móng tay đen nhẻm than cào vào da Robert, còn những ngón tay xương xẩu thì ra sức kéo cậu lên phía trần nhà. “Ahhhh!” Robert hét lên. “Thả ra!”

“Đừng hòng.” Gã đàn ông rách rưới gằn lên.

Malkin lại xông tới ông ta, nhưng gã đàn ông đá con cáo sang một bên và kéo Robert tới góc nhà, ném cậu vào tường.

“Gọi con cáo của mi lại đi.” Gã đàn ông thì thầm, hơi thở nóng bỏng và giận dữ của ông ta phả vào tai Robert.

“Thả tôi ra trước đã.” Robert ho. Cậu cố lắc người thoát ra, nhưng những ngón tay của gã đàn ông siết chặt khí quản của cậu cho tới khi hơi thở cậu gấp gáp và đứt đoạn.

“Bảo con cáo của mi lui đi rồi tính.” Đôi mắt của gã đàn ông hoang dại vì giận dữ.

“Malkin, lùi lại!” Robert khò khè nói.

Malkin khựng người, sau đó lùi lại về bên cạnh Lily.

“Tốt.” Giọng nói cộc cằn của ông ta trở nên bình tĩnh hơn, nhưng ông ta vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào con cáo.

Robert ra hiệu về phía cánh cửa. *Đi gọi cứu viện*, cậu mấp máy môi với Lily.

Lily cố gắng giữ cho vẻ mặt của mình bình thường. Gật đầu thật nhẹ với Robert, con bé bước sang bên, nép mình đi ngược lại thanh rầm ở giữa phòng.

“Không, không được!” Gã đàn ông rách rưới tóm Robert chặt hơn và nhảy qua khe hở, chặn đường đi của Lily. Ông ta thành linh lao tới con bé.

Malkin đống vào giày boots của gã đàn ông, nhảy xổ vào giữa hai chân ông ta.

Lily nhảy sang bên cạnh, níu lấy mảnh sàn nhà còn chắc chắn. Gã đàn ông cố đuổi theo, vấp chân về phía trước, kéo Robert lao theo, nhưng ông ta quá nặng. RẮC! RẮC! RẮC! Những tấm ván sàn răng rắc gãy dưới chân ông ta.

Ông ta dừng lại và nhìn xuống. “Cái quái gì...?” Ông ta lắp bắp nói, ghì Robert vào ngực.

Một âm thanh đột ngột vang lên, toàn bộ sàn nhà đổ sụp, những tấm ván lót sàn vỡ thành nhiều mảnh, nứt ra và rơi lả tả, cho tới cuối cùng, chúng sụp xuống. Lily và Malkin nhảy bán sống bán chết tới ngưỡng cửa, nhưng Robert và người đàn ông đã rơi xuống khe hở cùng với khung giường, để lại dư âm là một đám mây mù đầy bụi than và vữa trát tường.

* * *

Tiếng lộp độp dồn dập của gạch đá vụn rơi xuống chẳng mấy chốc đã bị át đi bởi một âm thanh lớn réo vào hai tai Robert. Cậu có cảm giác như thể ai đó đập mạnh vào đầu cậu bằng một cái búa vậy. Khi bụi mù lắng đi, cậu đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Cậu đang ở trong phòng kho nhỏ. Trước đây, căn phòng từng có những chiếc giá lắp dọc tường chất đầy những thiết bị và các loại đồ nghề, nhưng từ hồi đó, chúng chỉ còn là những món đồ vỡ nát và tàn tạ. Chiếc

giường và những mảnh ván lát ở tầng trên vỡ vụn trên sàn nhà xung quanh cậu. Cậu nhìn lên phía trên.

Cái lỗ cậu rơi xuống gần như rộng bằng diện tích cả trần nhà. Những mảnh gỗ lỏm chỏm sắc nhọn như những con dao tua tủa đâm ra quanh miệng hố, và hai khuôn mặt nhỏ ngó ra qua mép hố, có một cái đèn dầu ở giữa họ. Một có mái tóc đỏ rủ xuống ôm lấy khuôn mặt, còn lại là một khuôn mặt với đôi mắt đen láy như than, một đôi tai và một cái mõm đầy lông màu vàng cam.

Lily giờ đèn lên cao. Chiếc đèn lúc lắc trong tay con bé.

“Bạn có sao không?” Con bé nói vọng xuống.

Robert gắng gượng để trả lời, nhưng chẳng lấy đâu ra hơi sức. Cậu vỗ vỗ vào chân tay mình và nhận ra chúng vẫn còn và ở đúng vị trí. Không có cảm giác giống như có thứ gì đó bị gãy; thực ra, hình như là cậu đã ngã trúng thứ gì đó mềm mềm.

Thế rồi cậu nhận ra thứ ấy chính là gã đàn ông.

Robert đang nằm vắt ngang ngực ông ta. Chắc hẳn hai người đã lộn mèo trong không trung nên ông ta mới hạ cánh xuống sàn trước tiên, ngay bên dưới cậu. Robert lăn khỏi ông ta và lồm cồm bò ra xa bằng cả hai tay và đầu gối. Gã đàn ông vẫn bất động.

Cậu đứng dậy và thử mở cửa. Cửa đã bị khóa. Có lẽ cậu có thể trèo lên mấy cái giá hay là khung giường giống như trèo thang và trở về chỗ hai người bạn. Việc này sẽ khó thực hiện, cộng thêm với mép của cái lỗ nhìn rất lỏm chỏm và không mấy hấp dẫn.

Cậu hắng giọng và khàn khàn hét lên phía Lily. “Tôi không nghĩ mình có thể ra khỏi đây!”

“Còn ông ta thì sao?” Lily hét vọng xuống.

Robert lấy chân thúc vào ông ta, làm bung ra một thứ mùi hôi nồng nhớp nháp khiến cậu chùn lại vì ghê tởm. “Ông ta bất tỉnh rồi.” Robert gọi. “Hãy gọi cảnh sát hay ai đó tới trước khi ông ta tỉnh lại.”

Lily gạt đầu. “Để tôi thử cái này trước đã.” Con bé biến mất khỏi mép hố, mang theo cả Malkin và ánh sáng. Robert nghe thấy tiếng chân của hai người bạn bước xuống cầu thang, và một lát sau, cánh cửa rung lên bần bật khi Lily vật lộn mở nó ra từ phía bên kia.

“Cái chập khóa bị chảy bít hết lỗ khóa rồi. Tôi không thể cạy khóa từ ngoài này được.”

“Vui thật, trông nó có vẻ vẫn ngon lành ở phía đằng này.” Robert nói. “Nhưng bạn cứ đi và tìm người tới giúp đi!” Cậu nài nỉ. “Và nhanh lên đây!”

“Được rồi!” Con bé nói rồi cùng Malkin lạo xạo bước ra khỏi nhà.

Thế là Robert nhận ra cậu bị bỏ lại một mình trong căn phòng kho này, trong tăm tối, với kẻ lạ mặt đầy nguy hiểm đang bất tỉnh nhân sự.

* * *

Thời gian trôi qua - có thể là nhiều phút hoặc nhiều giờ. Nguồn chiếu sáng duy nhất là ánh trăng chiếu chênh chếch qua cái lỗ hổng mái nhà ở tít phía trên. Robert rúc mình vào góc phòng, tránh xa gã đàn ông hết mức có thể và hít thở sâu. Một bóng mây của nỗi sợ hãi đang nở ra trong cậu. Robert nhắm mắt lại và cố đẩy nó đi.

“Chúng ta đang ở đâu thế, nhóc?” Gã đàn ông lẩm nhẩm, thành linh xuất hiện ngay sát bên cậu. Ông ta đã thức dậy và Robert thậm chí còn không nghe hay để ý thấy ông ta chuyển động!

“Chúng ta rơi xuyên qua sàn nhà.” Robert cố giữ cho giọng nói của mình không run rẩy và gom hết can đảm từ ruột gan đang nhũn ra của mình. “Chúng ta đang ở trong một căn phòng bị khóa trái. Lily đang đi tìm người giúp.”

“Lily hử?” Ông ta âm ừ thích thú.

“Đúng. Thế.” Robert phát âm từng từ như bắn những viên đạn, nhưng trong lòng, cậu tự rủa mình vì đã lộ ra tên Lily. “Và khi bạn ấy quay lại cùng với cảnh sát, ông sẽ tiêu đời vì tội xâm phạm bất hợp pháp. Để r ấi xem.”

Gã đàn ông cười rũ rượi làm Robert rùng mình. “Nhưng lúc đó ta đã chẳng còn ở đây nữa, nhóc ạ.” Ông ta nghiêng mình tới gần cho tới khi Robert có thể cảm thấy hơi thở của ông ta đang phả vào mặt mình.

“Nhóc vẫn chưa biết ta là ai, phải không?”

“K...không.” Robert lắc đầu và khiếp đảm nhìn người đàn ông r ề một ngón tay dọc xuống cái má đáng sợ của ông ta.

“Cần manh mối hả? À, chẳng bao lâu nữa nhóc sẽ biết thôi.” Ông ta bước tới góc xa sáng lò mờ của căn phòng và Robert nghe thấy tiếng ông ta lắc tay nắm cửa.

“Ông sẽ không mở được nó trước khi họ tới đâu.” Robert nói với sự tự tin nhiều hơn cậu tưởng. “Thaddeus Townsend đã tạo ra cái khóa đó và nó...”

“... an toàn.” Người đàn ông nói nốt hộ cậu. “Cậu đang nói chuyện với người phá được tất cả các loại khóa, bé con ạ. Chúng ta nên có chút ánh sáng chứ nhỉ?” Gã đàn ông đánh một que diêm lên và ánh lửa soi rọi nụ cười nhăn nhó khi ông ta giơ que diêm về phía ổ khóa trong vòng một giây. Rồi ngọn lửa tắt ngấm.

“Ông đang làm gì ở đây?” Robert hỏi.

“Tìm kiếm thứ thuộc về ta.” Gã đàn ông lau bầu. “Thứ đã bị đánh cắp.” Ông ta rút lên qua hơi thở. “Nhưng ta sẽ bắt kịp kẻ phản bội Selena. Nó sẽ phải hối tiếc cái ngày nó đã chọc giận ta.”

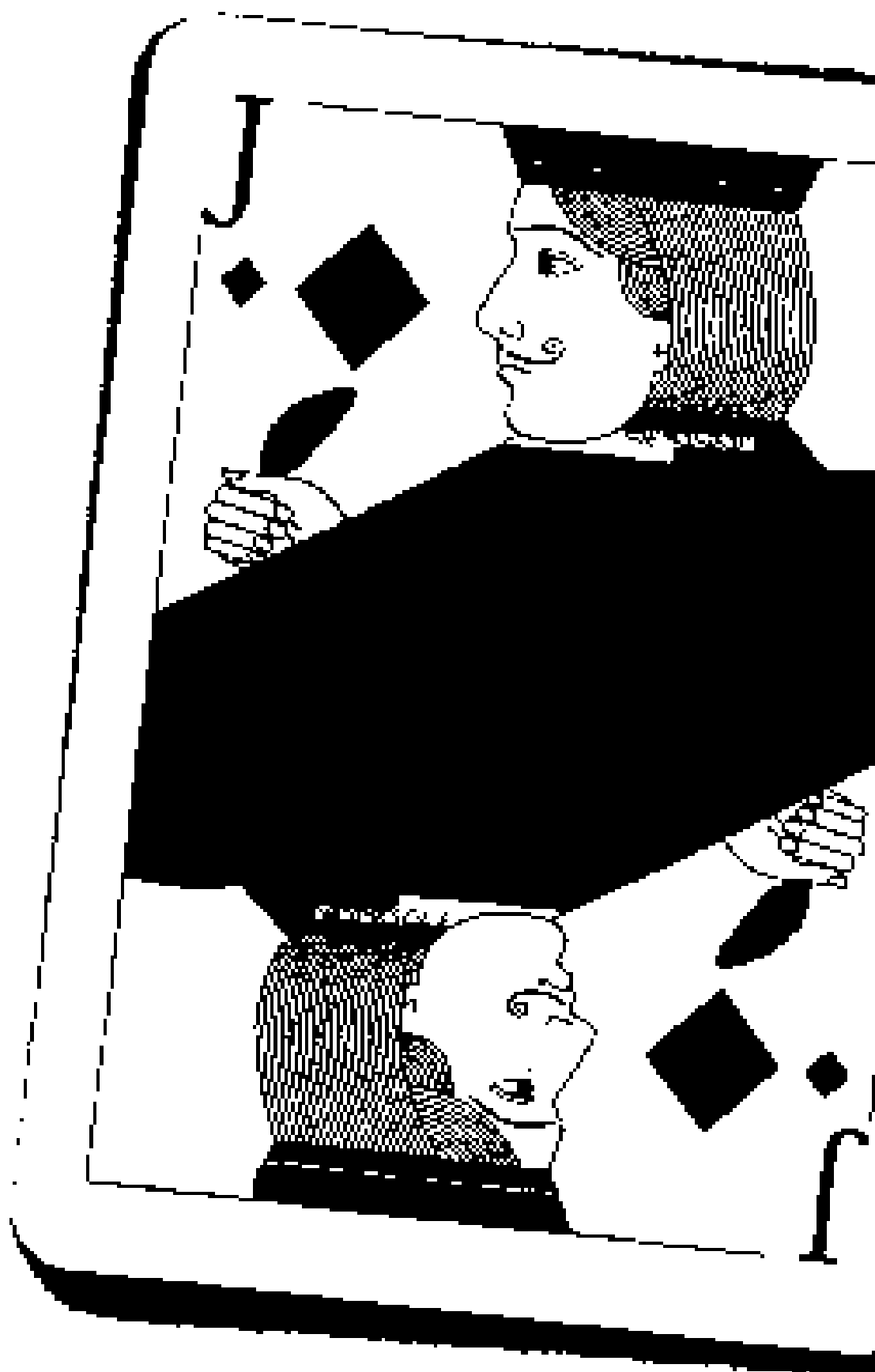
Robert cảm thấy một đợt sóng chấn động. Gã đàn ông đó đang nói về mẹ cậu! Đột nhiên cậu mừng vì căn phòng chỉ được thắp sáng bởi mỗi ánh trăng. Bóng tối sẽ che giấu nỗi kinh ngạc của cậu.

Gã đàn ông đánh một que diêm thứ hai lên và mãi miết nhòm vào ổ khóa. Ánh lửa cháy chầm chậm, lan tới những đầu ngón tay của ông ta, nhưng ông ta không hề do dự, chỉ đơn giản chọc que diêm vào lỗ khóa cho tới khi nó xèo xèo lụi đi. Thế rồi Robert nghe thấy một tiếng tách đặc trưng của lấy khóa vang lên.

Gã đàn ông mỉm cười và lắc hộp diêm trong bàn tay mình. Khi ông ta mở ngón tay ra, lòng bàn tay ông ta trống trơn. Hộp diêm đã biến mất vào không khí.

Những que diêm ấy - chúng là của mình, Robert nhận ra. Gã đàn ông kia hẳn đã lấy của cậu mà cậu thậm chí không hề hay biết. Chắc ông ta không thể làm thế, phải không?

Robert lục hai tay vào trong các túi áo. Hộp diêm đã biến mất. Thay vào đó, cậu cảm thấy có thứ gì đó khác - một tấm thẻ với các góc bo tròn.

Cậu lấy tấm thẻ ra và lật lại, nhìn vào đó trong ánh sáng mờ mờ. Quân J RÔ.

Dạ dày cậu nảy lên một cái.

“Ông là Jack Door.” Robert há hốc mồm kinh ngạc. “Nghệ sĩ thoát hiểm vĩ đại nhất đất nước này!”

Jack cười. “A, trùng phóc! Chỉ là các ổ khóa không giữ được ta thôi!” Ông ta bước qua ngưỡng cửa giờ đã mở với hai cánh tay dang rộng và thực hiện một động tác khẽ cúi chào, giống như cách mà một ảo thuật gia chào khi kết thúc một màn trình diễn. Ông ta nấn ná một lát, như thể đang chờ đợi dấu hiệu của sự tán thưởng, một tràng pháo tay nào đó của một khán giả vô hình. Và rồi Robert nhận ra khán giả ấy là ai. Chính là cậu.

“Chắc, bé con này.” Jack Door nói. “Thật vinh hạnh được gặp nhóc, nhưng ta phải đi rồi. Ta sẽ trở lại, vậy nên đừng kể cho ai về chuyến viếng thăm này của ta - nếu còn muốn sống.”

Trước khi Robert kịp trả lời, ông ta đã đi mất, chỉ để mỗi bóng trắng lại đằng sau.

* * *

Robert lập cập bước tới khoảng tối của ngưỡng cửa để mở. Hành lang tầng trệt của cửa hiệu vắng tanh - Jack đã hoàn toàn biến mất. Cậu nhìn xuống lá bài vẫn đang run rẩy trong tay mình. Lá J Rô. Ông ta đang tìm kiếm thứ quái quỷ gì vậy? Và có thực là ông ta quen biết bà Selena? Giáo sư Hartman đã nói rằng mẹ Robert có khi đang chạy trốn khỏi rắc rối - và chắc chắn chẳng có rắc rối nào có thể lớn hơn việc dây dưa với một tên tội

phạm khét tiếng như Jack Door. Nhưng nếu Jack đang săn đuổi bà Selena, thì đi đâu ấy có nghĩa bà thực sự vẫn còn sống, và đang ở đâu đó trên đất Anh này...?

Robert cảm thấy một làn sóng của cảm xúc nào đó giống như sự nhẹ nhõm. Cậu không biết liệu những suy đoán của mình có đúng hay không nhưng chúng đã tạo ra một thứ linh cảm lạ lùng. Kể cả khi những suy đoán ấy là đúng, vẫn còn đó quá nhiều câu hỏi... Jack Door hiển nhiên không biết bà Selena đang ở đâu, nhưng mẹ đã đánh cắp thứ gì từ ông ta, và liệu Jack sẽ làm những gì nếu ông ta tìm thấy mẹ? Hai đầu gối của Robert run lên bên dưới - từ danh tiếng đáng sợ của ông ta, cậu cảm thấy chắc chắn rằng dù có là gì thì đó cũng sẽ là đi đâu t ối tệ.

R ồi cậu nhớ lại những gì bài báo đã nhắc tới, rằng Jack đã sống mười lăm năm án chung thân vì tội chủ mưu vụ trộm viên Kim cương Mặt Trăng Máu - liệu đó có phải món đồ bị đánh cắp khỏi Jack mà ông ta đang tìm kiếm? Và bà Selena là kẻ cắp ư? Không phải chứ...? Làm sao mẹ cậu lại có thể giữ một món đá quý giá trị nhường ấy? Và tại sao Jack lại nghĩ bà để nó lại nhà Townsend sau ngần ấy năm đã qua?

Dù gì thì mọi thứ đã bị lửa đốt sạch... Và hơn nữa, Jack đang lục lọi trong nhà thì bị mấy đứa làm gián đoạn. Chắc ông ta đã ẩn náu trong phòng của ba Thaddeus và hy vọng họ sẽ bỏ đi, nhưng thay vì thế Malkin lại nhảy vào ông ta. Đi đâu ấy có nghĩa thứ ông ta đang tìm kiếm có thể vẫn còn ở trên đó...

Thế r ồi Robert nhớ lại món đồ bị mắc kẹt trong ống khói.

Thật cẩn trọng, cậu đi ngược lên tầng trên. Cái hố lõm chồm trong phòng của ba cậu thẳng đứng ngang qua sàn nhà. Thanh r ầm ngang vẫn còn

nguyên, nhưng rất khó nhìn trong ánh trăng. Cậu cố nhích từng inch* theo thanh rãnh và chẳng mấy mà nhận ra mình lại đang đứng ở lò sưởi.

Cậu cúi xuống và lùa tay qua tấm ốp lưng đúc bằng sắt rồi vào tới ống khói. Ống khói quá hẹp cho một người đàn ông trưởng thành với lên - ngay cả với một nghệ sĩ uốn dẻo như Jack thì cũng không cố được. Nhưng với Robert, cùng đôi tay nhỏ hơn của cậu, thì lại dễ dàng.

Cậu vươn những ngón tay ra xa nhất có thể... và sờ thấy thứ gì đó.

Thứ ấy mềm mịn và nhão, phủ đầy bụi. Một con chim chết chăng? Robert xoa mấy đầu ngón tay vào vật đó một lần nữa. Cậu có thể cảm nhận được vật đó đang lắc về phía trước rồi lại về phía sau ở chỗ nó bị nhét vào. Robert thu bàn tay lại và rồi ấn mạnh, vật ấy rời ra một chút...

Rồi vật ấy rơi xuống, xô ra khỏi ống khói cùng một đám mây mù đầy bụi than xộc thẳng vào mũi Robert và khiến cậu hắt xì. Vật ấy dừng lại dưới chân cậu. Robert nhặt lên.

Đó là một túi nhỏ làm bằng vải màu xám, và dù nhìn nó có vẻ như đã bị nhét vào ống khói vài năm, nhưng trông vẫn sạch sẽ chán so với những thứ khác trong căn phòng đồ nát này.

Cậu nhanh chóng gỡ cái bọc ra, để lộ một phong bì rách nát. Có hai chữ bị nhòe được viết nguệch ngoạc bằng màu mực đen trên nền ố vàng của phong bì:

QUEEN'S CRESCENT

Một vật nặng và méo mó lạo xạo phía bên trong. Robert đồ nó ra và lấy tay áo mình lau bề mặt của nó. Vật ấy lấp lánh trong tay Robert. Đó không

phải là viên Kim cương Mặt Trăng Máu như cậu tưởng, mà là một mặt dây chuyền hình lưỡi liềm bằng bạc.

Mặt trước mặt dây chuyền được khảm bằng ngà voi, có hình dáng người đàn ông trên mặt trắng cong cong hình lưỡi liềm. Ông ta có cái mũi tròn tròn như củ hành, giống ngài Punch, và có nụ cười nham nhở giống Jack. Trên đỉnh đầu ông ta là một sợi dây chuyền dài xuyên qua lỗ xâu để người ta có thể đeo quanh cổ. Robert lật mặt dây chuyền lại. Một viên đá quý màu đỏ duy nhất lóe sáng phía sau mặt dây chuyền, được gắn vào một hình vẽ thanh thoát giống một cái cây. Phía dưới nó có hai từ được chạm trổ. Robert xăm soi gần hơn trong ánh trăng. Có vẻ đó là một ngôn ngữ nước ngoài, và kèm theo một hình tam giác nhỏ phía sau:

fmqzw uofhvlxvcwn Δ

“Đây là thứ ông đang tìm kiếm sao, Jack?” Robert thì thầm và sờ mặt dây chuyền. “Vì giờ tôi đang có nó.”

Những bước chân vội vã chạy ở đầu cầu thang làm gián đoạn dòng suy nghĩ của Robert. Cậu bật dậy và cúi đầu xuống, trông dây chuyền quanh cổ. Mặt dây chuyền vung vẩy vào ngực cậu lạnh buốt. Cậu suýt nữa không kịp cài cúc cổ áo và giấu nhẹm ánh sáng lấp lánh bạc của mặt dây chuyền trước khi một hình dáng cọt kệt bước qua ngưỡng cửa tới chỗ cậu.

“Robert?” Một giọng nói nhẹ nhàng gọi.

Thở phào nhẹ nhõm, cậu nhìn ra đó không phải Jack, mà là Lily, theo sát nút là Malkin và bà Rust.

“Chào rán và nổi nấu cá hồi!” Bà Rust cảm thán, “Ôn trời chúng ta đã tìm thấy cháu!”

“Tôi cứ nghĩ bạn bị khóa trái trong phòng kho.” Lily kêu lên. “Nhưng khi quay lại đó thì chẳng có ai. Sao bạn ra được vậy?”

“Gã đàn ông đó cạy khóa cửa.” Robert nói to.

“Vậy thì may là chúng ta có người giúp sức.” Malkin gặng gù. “Ông ta đâu rồi?”

“Đi rồi.”

“Tốt.” Lily cười và hồ hởi vẫy tay với Robert. “Tôi đã chạy xe về nhà nhanh nhất có thể! Ông Wingnut đang chờ trong chiếc xe chạy hơi nước bên ngoài.” Con bé nhìn quanh. “Gã đàn ông đó đi đâu vậy?”

“Biến mất rồi.” Robert lần đường đi ra phía họ dọc theo thanh rãnh ngang. “Rõ ràng đó là chuyên môn của ông ta.” Robert tới bên cạnh Lily và lấy ra lá bài J Rô, đưa nó cho con bé bằng một động tác hoa mỹ.

Mắt Lily mở lớn. “Không thể tin nổi!” Con bé thì thào. “Jack Door ư? Và ông ta đưa bạn lá bài này?”

“Không hẳn thế.” Robert đáp. “Giống kiểu giấu nó vào người tôi lúc trộm mấy que diêm của tôi hơn.”

“Bánh răng quay vòng và giá đỡ gia vị hời!” Bà Rust lầm bầm. “Ông ta có thể cướp của bất kỳ ai trong các cháu mà các cháu còn chẳng hay biết ấy.”

“Ôi vớ vẩn!” Malkin nói. “Tôi chả nghĩ thế đâu.”

Lily đưa trả lại lá bài. “Dù vậy ông ta đang tìm kiếm thứ gì đó, phải không, Robert? Thứ gì đó bị kẹt trong ống khói?”

“Tôi tự hỏi ông ta đã tìm ra chưa?” Malkin trầm ngâm.

Robert chạm một tay vào cổ áo. Dây chuyền Mặt Trăng đang nằm dưới đó, yên vị bên trên xương ức của cậu. Một viên cong lạnh sắc nằm giữa lớp

áo và da.

“Không hiểu sao tôi lại nghĩ ông ta đã không tìm ra được.” Robert nói.